

במדיונה

פרשת אייכמן

הקרב על הגילויים

„מויש פרלמן לא זו בלבד שפירסם פרטים סודיים על דרכו של אייכמן לאמריקה הדרומית — אותם מסרתי, בזמנו, לשלטון גות ישראל. הוא גם מעלים את חלקי ב' פרשה, לא מזכיר את שמי בגוף ספרו, ש' נכתב בעזרת מוסדות רשמיים.“

בטענות והאשמות אלה יצא השבוע מהגוסט שמעון ויונטל (51), במכתב אל מתרגם ספרו לעברית, חיים מס הירושלמי. הוסיף ויונטל, יליד בוצ'אץ' שבפולין אשר גדל והתחנך באוסטריה: „אין זו ה' פעם הראשונה שמויש פרלמן פועל כך. כבר ב'1945 השגתי חומר על פעילות ה' מופתי של ירושלים, חאג' אמין אל-חוסייני, שכלל שלושה תצלומים מקוריים. שליח ה' הגנה באירופה, ארתור (אשר ב'נתן) ביקש ממני או למסרם לידי, כדי שיעביר את התצלומים למחלקה המדינית של הסוכנות. ב'1946 הופיע אצלי, בלינק, שם התגורר ררתי או עם משפחתי בתנאי מחסור קשים, קצין במדי הבריגאדה היהודית. שמו: משה פרלמן. הוא דובב אותי אודות ספרי על המופתי, אשר התחלתי לכתוב בימים ה' הם. משאלותיו הבינותי שארתור מסר לו את כל אשר ידע, וכי הוא שליח המחלקה המדינית של הסוכנות.“

החווה בומל. בקיץ 1946 שיכנע פרלמן את ויונטל, לדבריו, לבוא לחווה. ב' הבטחות כי בעיר זו נמצא מוציא לאור המוכן לפרסם את ספרו. הוא נטל מידי את כתב-ידו וסען באווני המהגוסט כי העבירו לידי הוצאת ויקטור גולאנץ' היתר דית שבלונדון.

מאז לא נודע גורלו של אותו העתק מכ' תב'היד. שאלות אצל המו"ל גולאנץ' לא הביאו לכל תוצאה. רק בדצמבר אותה שנה, כאשר הוזמן המהגוסט הפליט, שהתגורר אותה עת במחנה עקורים, לבוא כמשקיף לקונגרס הציוני שהתקיים אז בבאול — הוברר המשך הסיפור.

בעיר השחיצית, בה נאלץ לישון על ספסל בית-ספר יהודי, מחוסר כסף לקחת חדר בבית-מלון, ניפגש עם מו"ל יהודי אמריקאי, ויליאמס זיו מניו-יורק, שהציע לו 8000 דולאר עבור זכויות-הפירסום של ספרו.

אוסרו של ויונטל לא ידע גבול. החווה עם המו"ל עמד להיחתם תוך יומיים. ואז פגש המהגוסט שוב במויש פרלמן, שכיהן כקצין עתונות בקונגרס. מויש שמע, דרך ארתור ושליחים אחרים, על מזלו הרב של בעל הספר.

כעבור יומיים בדיוק הודיע המוציא לאור האמריקאי לויונטל הנחה שאין ביכולתו לפרסם את ספרו: מו"ל בריטי, ויקטור גולאנץ', עומד לפרסם ספר על אותו נושא. חקירה קצרה אצל המוציא לאור הבריטי העלתה כי ספרו של פרלמן עמד להת-פרסם כעבור חצי שנה — ב'1947. כאשר הופיע הספר, הוא כלל את שלושת התצלומים שנימסרו על-ידי ויונטל לארתור, נועדו לשמש את המטרות הנעלות של המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית. ויונטל נאלץ להסתפק בפירסום ספרו ב' אוסטריה, בגרמניה.

„קול ישראל החרים“. השבוע, כאשר המוציא לאור ומתרגם ספרו של שמעון ויונטל, חיים מס, קיימו מסיבת עיתונאים בירושלים, אישר ד"ר ה' י. רוזנקראץ' מ' ארכיון י' וסם את אמיתותן של טענות הסופר, בספרו הדיופה אחרי אייכמן. דברים אלה עוררו סנסאציה. אך כאשר חלק ניכר מן הכתבים שנוכחו במסיבת ה' עיתונאים כתבו רשימות בגנות מעשיו של מויש פרלמן — נפטלו הכתבות על-ידי העורכים. גם קול-ישראל, עליו היה מויש אחראי בזמנו, סירב להודיע על הופעת הדיופה אחר אייכמן במהדורתו החדשה. שרות השידור הממלכתי היה עסוק מדי ב' פירסום ספרו של פרלמן, המתחרה.

לחיונטל לא נותרה ברירה אלא להציע מינוי ועדת היסטוריונים שתחקור, עם תום משפט אייכמן, חלקו של מי הכריע בחפיסת הצורה.

דרכי-אדם

אהבה עם סוף שחור

סיפוריה של המורה-החילית דליה רוס, ש' טענה מעל עמודי העולם הזה (1224) כי פוטרה מעבודתה בגלל יחסיה עם דיפלומאט אפריקאי, הסעיר השבוע כמה חוגים במדי

מזכיר מועצה פרשין
יצור שחור-עור אדור

נת ישראל. בשלושה מקומות סערו הרוחות במיוחד — מסיבות שונות:

● בשגרירות האפריקאית, בה הדברים אמורים, רגזו כל יודעי הדבר, הרצו תל-נות ובקשות חוזרות ונשנות לחקירת טע' נת האפלייה.

● במשרד החינוך, אשר ניסה לגער את חצנו מאחריותו לפיטורין, ולהטיל את האחריות הישירה על שלטונות הצבא.

● במושבנה מנחמיה, שיצאה לפתע מאל-מוניות שירתה הנידחת, מצאה את עצמה בלב-לבה של פרשה — אשר לפחות בחלק ממנה לא היה בכחנתה להיות מעורבת כלל.

סיפר הדיפלומאט האפריקאי : אנחנו, האפריקאי בישראל, סירבנו להאמין לשמועות שמורה צעירה ומכשרת, שלימדה נוער בישראל, הודחה מתפקידה משום ש' נעדרה מעבודתה ימים מספר — או בגלל אהבתה לדיפלומאט אפריקאי.

קשה לנו לשכנע את עצמנו שמורה צבית צעירה זו היא היחידה, או הראשונה, המחסירה מימי לימודה. ואם אימנם לא היא ראשונה ברשימת המורות המחסירות — מדוע נענשה חזקא היא בעונש החמור כל-כך של שילת אפשרות ההוראה?

אם נכונה השערותנו, אני נאלץ לה' בין שהיא סולקה מעבודתה מאחר שאה' בה יצור אדור, שחור-עור, שבא מיעדות העד של היבשת השחורה הקרויה אפריקה. הגיעו אלי שמועות הטוענות שמדינת ישראל היא מדינת משרתה. סירבתי להאמין בכך. אך איך תיקראו אתם למשטר בו קורים דברים שכאלה?

למה אינכם גלוי לב? עלו על ראשי הגגות והכרזו שאתם מתנגדים שלאפרי-קאי איזושהו — ויהיה המשכיל והנחמד ביותר — יהיו קשרים עם בחורות משלכם. זוהי צביעות להכריז השכם והערב; אנחנו בעד ידידות העמים ונגד אפלייה גזעית;

ראשי-מועצה שריטא

— מהגיונוליס של היבשת השחורה.

ומצד שני לנהוג כפי שנהגתם בפרשה זו. כנציג האפריקאים פה, ואחרי שיחות עם דיפלומאטים נוספים ועם סטודנטים אפרי-אסיאתיים, אני מציע שממשלת ישראל תכריז בגלוי שאסור לנו להיפגש עם נעורותיכם. אז לפחות נדע עם מה יש לנו עסק.

כי עם מי בעצם עלינו להיפגש? נעורות בגיל 16-18 צעירות מדי לפגישה. בנות 19-20 הן טאבו בשבילנו — הן בצבא. ריכוזן של עולם! איזה טוד בטחוני כבר יכולה לגלות נערה בצבא?

למה משרד הבטחון כה תמים וחושב שהדיפלומאטים הם מרגלים?

יש לכם שני סוגי מדיניות, אחד כלפי חוץ ואחד כלפי פנים. אנחנו האפריקאים ידועים כמכניסי-אורחים ואצלנו, אני מבטיח, לא היה קורה דבר כזה. מוטב לחשוב פעמיים לפני שעושים דבר שכזה.

זה מעכיר את היחסים עם האפריקאים, פה בארץ. ויש לזכור תמיד שרושם אישי כזה משפיע יותר מאלף הכרונות.

פטורין בלי תלונות. עד כאן דברי הדיפלומאט. במשרד החינוך היו הבקעות מסובכות יותר. פרשת דליה רוס היתה עלולה לגרום נזק רב — לא רק לנערה עצמה, אלא אף ליחסי-החזק של המדינה ולמעמדה של אנשי רשת החינוך.

משרד החינוך, שהוא האחראי והקובע לגבי כל המורים בישראל, טען שכל מה שקורה עם מורות-חיליות אינו נוגע לו.

האמת היא שכל מורה-חילית ממלאת תפקיד של מורה אורחית, והמפקח החינוכי שלה הוא איש משרד-החינוך.

אך בטענה פורמאלי, שהמורה חילית, ניסה המשרד לגער את חצנו מהאחריות לפיטוריה של דליה מתפקידה כמורה.

עובדה היא, שמלבד תלונתה הבודדת של המועצה המקומית במנחמיה, לא נמצאה בתיקה של המורה דליה רוס אף תלונה אחת בקשר לעבודתה. גם עובדת העדרה מן העבודה הוזכרה שם בפעם הראשונה — ששה ימים לפני שפוטרה מעבודתה כמורה והועברה לתפקיד אחר בצבא.

דובר משרד החינוך, אורי אורן, הודה שלא התנהלה למעשה, שום חקירה מטעם משרד החינוך וכי המורה פוטרה על-פי תלונת המושבה.

אף-על-פי-כן, קבעו אנשי משרד החינוך, בהיסתמכם על תלונת הכפר בלבד, כי „התנהגותה של הנל אינה הולמת מחנכת.“ הגדרה מעין זו, על טיב עובדתה מורה, כשהיא נכנסת לתיקה האישי, מבטלת במידה לא קטנה את סיכויה לעבוד במק' צועה בעתיד.

במנחמיה עצמה היתה סערת הרוחות טבולה במידה מסוימת של הומור, המהול במרירות צינית.

סיפר מנחם שליטא, אחיו של בני שליטא, ראש המועצה המקומית במושבנה מנח' מיה: „לי אישית, למרות שאני אחיו של בני, אין שום עניין אישי בכל מה שדליה טוענת כנגדו. לא איכפת לי ולא הייתי מתערב — אבל מרגיז אותי שהיא מנסה כאילו לסחוב את מנחמיה לתוך ההשמצות.“

צעירי מנחמיה בעלי השפמים השתלטו לפני שלוש שנים על כל המינהל של המור' שבה בת השישים ומנסים להוציא אותה מקיפאונה. בני שליטא (26) ניבחר ליושב ראש המועצה המקומית. בני פרשין (25) — למזכיר המועצה המקומית.

טען בני פרשין :

„אני לא יודע אם דליה היא כן חתיכה או לא חתיכה. אבל אני רוצה דווקא לציין שבהתחלה היא עשתה עלינו רושם טוב. אהם יודעים: בחורה צעירה, פיקחית ומש' תולת יכולה תמיד לעשות רושם. אבל מה לעשות? כל מה שאני רואה זה שהיא מנסה להכניס אותנו, איכשהו, לבוך שאנחנו לא עשינו ולא יודעים בכלל למה מגיע לנו שיגע בנז.“

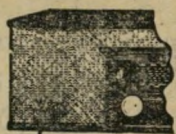
נכון שאין אצלנו קונצרט כל ערב, כמו בתל-אביב; אז מה? בעד זה אנחנו כבר לא בני-אדם ולמטה מהממוצע? ואם אין לנו מה להביא לה חוץ מעגבניות מאמייקה, אז מה? גם אנחנו לא מאבסר' טים מהן? אבל מה לעשות, את זה קבע דיין.“

עד כאן דברי מזכיר-מועצה מנחמיה. חב' רי מנחמיה המבוגרים אולי לא נפגעו כל כך מפרשת דליה; אך על התושבים הצעירים השאיר הדבר רושם מדכא. הם משתדלים לסתח את מושבתם ולהביא אליה אנשים חדשים. לכן חוששים הם מפני השמצות.

אמר בני שליטא, יושב ראש המועצה המקומית, והאדם שח' אשם עדידי דליה בנקמתו :

„אני, מציד, מאחל לדליה רוס הצלחה (חמש] בעמוד 10)

חצי רדיו?

א! !

רדיו שלם! אבל כאח' האחיר

זהו סיכוך במבצע

המסתיים ביום ו' 31.3.61
פרטים בכל בים"ם
למוצרי „אמקור“

אחרון

המנוי

גיבול
חשבונות
נא פרע
אותו בחקדם.

פקידים!

תלמידים!
מפורנמים!

הרשנו עוד היום לקורפ חחרש-ל

קצרות

עברית ו/או אנגלית

(שני תורשים, פעמיים שבוע)

ג.אלמן גרג' (GREGG).

תמנחל : ה. בריקא (קמטינסקי)

תל-אביב : רחוב גורדון 5

חיפה : בבית-הספר „במעלה“
רחוב שמריה לוי 30

הצלחה פרע